

י"ח סיון ה'תשע"ו 24.6.16

מגזין מס' 385

ערב שבת פרשת שלח

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

ג"כ

החייב כספך

יציאת מצרים ברוחניות – חלק ד' מפתח כל המפתחות

תמליל מעובד מתוך שיעורי הרב קלב

עבודת האדם לצאת מרגילותו לטובת תיקון עצמו, הוא כלי עבודה חשוב מאין כמוהו - 'מפתח קסמים' - שבכוחו לפתוח את כל סוגי המנעולים שבכל תחום מתחומי החיים... כל שמוטל עלי הוא 'להוריד את ראשי' מול כללי החיים (הפרושים לפני כל אחד ואחת מאתנו בכל פינה מפינות החיים, ממש מתחת לאף) וללמד עצמי לשרת אמיתתם, כגון לטפח מחיל אל חיל את יכולתי להיות בן זוג, הורה, חבר וכו' וכו'.

סדנת זוגיות חדשה עם הרב קלב – פרטים בעמוד האחרון

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com

התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

דקדוקי מצוות

אולם תורת החסידות מסבירה, שהשפעת המצוה על הנפש (למרות שהשפעה כזאת קיימת ואף היא חלק מהמצוה), אין היא עיקר המצוה. המצוה אינה רק אמצעי, אלא היא עצמה המטרה. לאמור: המטרה של הנחת התפילין אינה רק לעורר רגשות במוח ובלב, אלא עצם מעשה הנחת התפילין – הוא הוא המטרה עצמה.

הרבה טעמים נאמרו על הדגש הרב ששמה היהדות על המצוות המעשיות. אחד ההסברים לכך הוא, שהקב"ה רצה שהדרך אליו תהיה פתוחה בפני כל בני האדם ולא תהיה מותנית בתכונות נפשו, ולכן הלביש את רצונו דוקא במצוות מעשיות, שכל אדם יכול, אם רק ירצה, לקיימם. אך הסבר זה אינו ההסבר העמוק והממצה. תורת החסידות מסבירה את הדגש על המצוות המעשיות בכך – שאכן מטרתה העיקרית של התורה היא להחדיר את האור האלוקי לתוך המציאות הגשמית, וזאת על ידי המצוות המעשיות.

הקב"ה נתן לעם ישראל תורה ומצוות, כדי שבאמצעותן יכניס קדושה לתוך המציאות הגשמית והחומרית. הגשמיות, מטבעה, אין לה שום קשר עם האלקות. אדרבה, היא מצד עצמה נותנת את התחושה שהינה מציאות עצמאית שאינה זקוקה לשום כוח אלוקי מלמעלה. תפקידו של יהודי הוא לגלות בתוך המציאות הגשמית את האמת – שכל קיומה וחיותה נובעים מדבר ה' ומכחו האין סופי.

הכשרת העולם

אך כיצד עושים זאת? על ידי המצוות המעשיות. היהודי נצטוו לקחת חפצים גשמיים ולהפוך אותם לדברים שבקדושה. יהודי לוקח בגד גשמי ונותן בו

התורה שמה דגש רב על מה שמכונה 'דקדוקי המצוות'. אין היא מסתפקת ב'רוח המצוה' ובקיום כללי שלה, אלא היא תובעת שכל מצוה תיעשה בצורה מסוימת דוקא. התורה יורדת לפרטיפרטים ולהוראות מדוקדקות, שדוקא כאשר מקיימים את המצוה בדרך זו, אז היא מצוה.

נשאלת כאן השאלה: דקדוקים אלה – למה? וכי מה זה משנה אם איזושהי אות קטנה בתפילין או במזוזה נסדקה? ולמה זה כל כך עקרוני שהאוכל מצה בליל הסדר חייב לאכול את השיעור המינימלי שנקבע? האם לא אכל מצה ולא חש את חג החירות במקרה שאכל קצת פחות מהשיעור?! איך אומרים אנשים: "העיקר הלב והכוונה".

אך היהדות, כידוע, אינה מקבלת זאת. לא הכוונה והלב הם העיקר בעיניה, אלא "המעשה הוא העיקר", כדברי חז"ל. למרות שהאמונה וההזדהות הנפשית עם היהדות ועם התורה חשובים עד מאוד, הרי העיקר הוא לקיים את המצוות בפועל, ובדיוק בהתאם לכל פרטי הפרטים שניתנו בתורה.

המצוות כמטרה

יש הסבורים, שהמצוות הן אמצעים בלבד שעל ידן יכול האדם להזדכך, להתעדן, להתקרב אל ה'. למשל, כשאדם מניח תפילין וחושב על הכוונה של מצוה זו (שהתפילין של יד, שכנגד הלב, מטרתן לשעבד את הלב אל ה', והתפילין של ראש משעבדות את המוח לעבודת-ה') – הוא משעבד את מוחו ולבו אל הבורא ומתעלה מחומריותו ומאנוכיותו. המטרה העיקרית של המצוה, לפי תפיסה זו, היא להשפיע על הנפש.

האלוקית הגדולה שתהיה לאחר ביאת משיח צדקנו, כאשר הקב"ה בכבודו ובעצמו ישכון בגלוי כאן, בעולם הזה.

משום כך יש חשיבות עליונה ביותר להקפדה מושלמת על כל פרטי הפרטים שלפיהם צריך לקיים את המצוות. אילו המצוות היו רק סמלים ואמצעים כדי לעורר מחשבות ורגשות, אולי לא היה צורך בהקפדה כזאת. אבל, כאמור, לא המשמעות הסמלית והערכית של המצוה היא העיקר. עיקר המצוה הוא פעולתה הרוחנית-אלוקית בתוך המציאות הגשמית. ולכן חובה לקיים את המצוה לפי כל פרטיה ודקדוקיה, שכן מצוה שלא נעשתה כרצון ה', מאבדת את כחה האלוקי להחדיר קדושה לתוך העולם, והופכת לחסרת ערך.

מתוך אתר צעירי חב"ד chabad.org.il

ציצית. הוא נוטל עור של פרה ועושה ממנו תפילין או קלף של ספר תורה. הוא לוקח בשר ודגים וכל מטעמים ועושה מהם סעודת שבת, לא לפני שבבשר עצמו כבר קיים כמה מצוות (שחיטה, מליחה וכו'). בדרך זו מחדיר היהודי את אור ה' אל תוך המציאות הגשמית ומקדש אותה.

וזו המטרה העיקרית של התורה ואף של הבריאה כולה: להפוך את העולם הזה הגשמי והחומרי למקום קדוש, שבו יוכל לשרות ולהתגלות הקב"ה. זה גם אחד ההסברים לכך שהקב"ה הפיץ את עם ישראל על פני העולם כולו, כדי שאור התורה והמצוות יגיע אל כל קצווי תבל. על ידי העבודה שלנו בקיום התורה והמצוות, אנו מכשירים את העולם לקראת ההתגלות

היצר הרע נקרא נפש בהמית, לא מפני שהוא בהמה דוקא, כי לפעמים הוא שועל, פקח שבחיות, וצריכים לחכמה מרובה להבין תחבולותיו; ולפעמים הוא מתלבש בלבוש צדיק, תמים, עניו ובעל מידות טובות. בכל אחד ואחד הנפש הבהמית שלו היא לפי מהותו הפרטי. ויש אשר מתעורר חשק גדול ללמוד חסידות או להתבונן היטב באיזה השכלה, ובאמת הנה זהו רק עצת היצר ומתחבולות נפש הבהמית למנוע מעבודת התפילה וכדומה. ונקוט האי כללא (=אחוז כלל זה) בידך וזכור אותו תמיד, כי כל דבר המועיל או מביא לעבודה בפועל, הנה כל מניעה שתהיה לדבר זה – אפילו אם המניעה היא מדבר היותר נעלה – הוא רק מתחבולותיה של נפש הבהמית. וסיים אאמו"ר (הרש"ב) נ"ע: עד אז לא ידעתי שתתכן נפש בהמי (בלבוש) "דתי", שלא לדבר על (לבוש) "חסידי"...

(על פי 'היום יום' כ"ג סיון)

הסיפור השבועי

מעין הפלאות

יתרחב הבור לכל שטח רצפת בית הכנסת. אך טבעי שהדבר הבהיל מאוד את המתכנסים וגרם למנוסה המבוהלת.

אולם רבי יוסף חיים, שעמד סמוך מאוד למקום הבור, לא הראה כל סימן של התרגשות. הוא היה שקוע כולו בדרשתו, עיניו היו עצומות למחצה, וכאילו לא ראה כלל את המתרחש.

היהודים שנותרו בבית הכנסת חששו לשלומם של הרב וניסו להסב את תשומת ליבו לנעשה, אך הרב לא שעה לאזהרות. הוא המשיך את דרשתו ביתר שאת וביתר התלהבות, וקולו גובר והולך.

בתוך כך נרגעו הנוכחים, שכן מרצפות בית הכנסת שקטו וחדלו מלשקוע. הבור הפעור בלב בית הכנסת היה העדות היחידה לאירוע המסעיר שהתרחש במקום. ההקשבה והשקט חזרו להיות כשהיו.

אותה תקופה היתה קשה ליהודי בגדד. מגפת כולרה פשטה בעיר והפילה חללים. הרופאים לא הצליחו למצוא מזור לחולים, ורבים נפטרו זה אחר זה. עם זה הוסיפו היהודים לנהל את חייהם מתוך התאמצות יתרה בקיום התורה והמצוות, בתקווה שהקב"ה יחוס וירחם עליהם ויעביר את המגפה מן העיר.

הרב המשיך בדרשתו, אך אז הופרעה תשומת לב השומעים מהמיית מים שהחלה להישמע מתוך הבור, כמי מעיין הבוקעים ועולים מן האדמה. הדבר היה לפלא.

הכול המתנינו בחוסר סבלנות לסיום הדרשה, בציפייה שהצדיק יתייחס אל המקרה ויבהיר את פשרו.

ואכן, עם סיום הדרשה פנה הרב בפנים שוחקות אל קהל מאזיניו ואמר: "נס עשה השם לנו, כאשר פתחה

שבת אחר הצהריים בעיר בגדד. בית הכנסת הגדול צלאת אל כביר היה מלא מפה אל פה. מסורת קדומה סיפרה כי בית הכנסת נבנה מאבנים שהביאו עמם הגולים מארץ ישראל עם יהויכין המלך, אחרי חורבן בית המקדש הראשון.

אוירת השבת בבגדד בימים ההם היתה מיוחדת במינה. גולת הכותרת היתה דרשתו של הצדיק רבי יוסף חיים, ה'בן איש חי'. מדי שבת בשבתו, בשעת צהריים, היה כל הציבור מתאסף בבית הכנסת ושותה בצמא את דבריו המופלאים של ה'בן איש חי'.

ידע ה'בן איש חי' להטעים היטב את דבריו במשלים, סיפורים ואגדות, עד שגם הלכות מסובכות ודברי מוסר חודרי כליות נכנסו עמוק ללב השומעים מגדול ועד קטן. הדרשה נמשכה כשלוש שעות ויותר, ואחריה התפללו מנחה והקהל ליווה את הרב לביתו, ואחר כך התפזרו איש איש לביתו לעריכת הסעודה השלישית.

זו היתה שבת קיצית, ח"י בסיון. החום הכבד העלה אדים בבית הכנסת המלא מפה אל פה, אך שום דבר לא הפר את הדממה בעת דרשתו של הרב. גם הילדים לא פצו פה, אף שלא הבינו את הדברים, מתוך הכבוד העמוק שחשו כלפי הרב.

ופתאום קמה בבית הכנסת המולה רבה. אנשים החלו להימלט ממנו בזעקות פחד ואימה. רבים אף לא ידעו את הסיבה למנוסה המבוהלת, עד שאט אט התברר מה אירע: במרכז בית הכנסת החלה פתאום הרצפה לשקוע באיטיות ובור גדול נפער בה.

הבור נפער קרוב מאוד למקומו של הרב, שעמד ודרש מעל הבימה במרכז בית הכנסת. נראה היה כי עוד מעט

בלבד. הם החליטו להשליט סדרים משלהם ליד המעיין, ושלחו אל בית הכנסת שוטרים ובידס צו מיוחד. והנה זה פלא, כאשר באו השוטרים למקום נדהמו לראות כי יבש המעיין ולא נותרו מים בבור! חלפו הימים, הבור נותר צחיח ויבש, ופרנסי הקהילה החליטו לתקן את רצפת בית הכנסת. כך נעשה, ואיש לא היה יכול לראות כי במקום היה בור שממנו נבעו מים חיים.

אולם נס מעיין המרפא, בזכות ה'בן איש חי', הוסיף להכות גלים, ונזכר בדברי ימי קהילת בגדד עד היום. ה'בן איש חי' הוסיף להדריך את קהל עדתו בשנים הבאות, ופסקיו נודעו למרחוק והגיעו אל כל קהילות המזרח. בעיקר נודע בספריו 'בן איש חי', ספר הלכות ודרשות, ו'בניהו' על אגדות הש"ס. בי"ג באלול התרס"ט עלתה נשמתו השמימה.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

הארץ את פיה והעלתה את מי המעיין הנובע תחת בית הכנסת. צאו והביאו כל איש או אשה שנפגעו מהמחלה, או כל מי שזקוקים למזור בכל ענין שהוא, ישתו ממי המעיין ויהיה להם לרפואה".

אך יצאו הדברים המרעישים מפי קודשו, התפרסמו בתוך שעה קלה בין כל יהודי העיר. במאמצים רבים הובאו כל החולים לשתות מן המים, ולא עבר זמן רב והתוצאות נראו: החולים הבריאו וחזרו לאיתנם.

בימים הבאים המה המקום לא רק מחולים, אלא גם מנשים עקרות, שלא זכו עד אז להתברך בפרי בטן. גם הן שתו ממי המעיין וראו באותה שנה ישועות.

דבר מעיין הפלא התפרסם והלך גם בקרב האוכלוסייה הלא יהודית. אף התושבים האלה באו לשאוב מים ממי הברכה, ואף הם סיפרו על הניסים והנפלאות שחוללו המים.

כאשר נוכחו השלטונות בסגולותיהם הפלאיות של מי המעיין, החליטו שלא להשאירו ברשותם של היהודים

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת שלח

שילוח המרגלים

משה רבנו ממנה את שניים עשר נשיאי השבטים לצאת לתור את ארץ כנען טרם כיבושה על ידי בני ישראל. הוא מצוה עליהם לבחון את איכותה וטיבה של הארץ המובטחת ואת חוזקם של העמים היושבים בה.

המרגלים מוציאים דיבת הארץ רעה

המרגלים תרים את הארץ במשך ארבעים יום, וחוזרים כשבידיהם פירות ענק המעידים על טיב הארץ. הם מספרים אמנם כי הארץ "זבת חלב ודבש", אך בפיהם גם דברים קשים על עוצמת העמים היושבים בארץ באמרם כי הארץ 'אוכלת יושביה'. מסקנת המרגלים (מלבד כלב ויהושע) היא: "לא נוכל לעלות אל העם, כי חזק הוא ממנו". כלב בן יפונה הוא היחיד מבין המרגלים המכריז בקול צלול כי בכח בני ישראל לנצח את יושבי הארץ ולכבשה. גם יהושע מצטרף אליו, אך המרגלים והמון העם אוטמים אזניהם משמוע.

בכי של חינוך ועונשו

העם מקבל את דברי המרגלים, ופורץ בסערת בכי של אכזבה ומרי. יהושע וכלב (בגיבוים של משה ואהרן) מנסים לשכנע את העם כי הארץ טובה וכי על ישראל לבטוח בה, אך המתלוננים בזעמם כמעט קמים עליהם לרוגמם באבנים. אלא שלפתע מופיע עמוד הענן באוהל מועד, והקב"ה משמיע באוזני משה דברים קשים אודות קטנות אמונת העם, ומציע להמיתם בדבר ולהוציא

תחתם ממשה עם חדש גדול ועצום. משה מתנגד נחרצות ופותח בתחנונים לפני ה' ומבקשו כי ייסלח לעם ישראל. בין דבריו הוא טוען כלפי שמים "ואמרו הגויים... מבלי יכולת ה' להביא את העם הזה אל הארץ אשר נשבע להם, וישחטם במדבר". ה' מתרצה לתפילת משה באומרו "סלחתי כדברך", אך נשבע אשר גזירה היא מלפניו כי ימותו במדבר כל בני דור המרגלים (כל הגברים שבשעת 'בכיית החינם' כבר מלאו להם עשרים שנה). רק בניהם, אנשי הדור הבא, יזכו להכנס לארץ המובטחת, וגם זאת רק לאחר ארבעים שנות הנדודים שעוד נכוננו להם במדבר - שנת נדודים כנגד כל יום מארבעים ימי ריגול הארץ. באותה שעה נענשים המרגלים, פרט ליהושע בן נון וכלב בן יפונה, ומתים מיד במגיפה קשה.

חטא המעפילים לעלות אל ראש ההר

בני ישראל בוכים ומתאבלים על הגזירה. אך עד מהירה מתכחשים חלק מן העם לגזירה האמורה ביוצאם מיד בכיוון הארץ לכבשה, בניגוד להוראת משה שמזהירם לבל ימרו את פי ה'. בעוד הם מתעקשים להמשיך ולהתקדם לבדם, יוצאים כנגדם העמלקי והכנעני יושבי המקום ומכים בהם עד חורמה.

מצוות הארץ

על פי ציווי ה' מלמד משה את בני ישראל מצוות שיתחייבו בהן מיד עם כניסתם לארץ המובטחת:

שגגת הסנהדרין והיחיד – וכפרתם

באם טעו גדולי ישראל והורו לעם בשגגה על האסור כי מותר הוא, יהיה עליהם להקריב פר אחד לעולה ושעיר עיזים לחטאת לכפרת שגגתם ושגגת העם. השוגג בעבודת כוכבים יחוייב לכפר על שגגתו בהבאת קרבן עיזה בת שנתה. המזיד או המגדף (כלפי שמים) – חייב מיתה.

דין המקושש בשבת

בני ישראל מוצאים את 'אחד העם' מקושש עצים ביום השבת בניגוד לציווי התורה. אלא מכיון שעדיין לא פורש דינו של העובר על איסור זה, הרי שלפי שעה נעצר האיש במשמר עד אשר יפורש דינו. הקב"ה מצוה להמיתו בסקילה על ידי כל העדה מחוץ למחנה.

מצות ציצית – תזכורת לקיום מצוות ה'

ה' מצוה להטיל פתילים שזורים, הנקראים ציצית, בכל בגד שיש בו ארבע כנפות. בין פתילי הציצית פתיל אחד צבוע תכלת. הציצית תהיה לבני ישראל כמגן מפני העבירות בהזכירה להם תמיד אודות קיום מצוות ה', וקדושים יהיו בזה לה' המוציאם מארץ מצרים.

שיעורי המנחות והנסכים לכל קרבן וקרבן

כשיביאו למקדש קרבן מכל סוג – עולה או זבת, נדר או נדבה, מן הבקר או מן הצאן – יהיה עליהם להביא גם מנחות ונסכים בשיעור קבוע [התורה נוקטת במידות הנוהגות באותם ימים: מידת עשרון לחומרים יבשים (גרגרים, קמח, סולת וכדומה) ומידת הין לנוזלים].

לקרבן מן הכבשים: עשרון אחד סולת מעורב ברבע הין שמן למנחה. רבע הין יין לניסוך.

לקרבן איל: שני עשרונים סולת מעורבים בשליש הין שמן למנחה. שליש הין יין לניסוך.

לקרבן מן הבקר: שלושה עשרונים סולת מעורבים בחצי הין שמן למנחה. חצי הין יין לניסוך.

כאשר סוג הקרבן יחייב הבאת מספר בעלי חיים, שני כבשים, שבעה פרים וכד', יהיה על המביא להכפיל בהתאם גם את המנחות והנסכים. כמו כן, מורה התורה כי יש להשוות בין הגרים לבין העם בענין הבאת הקרבנות.

תרומת הפרשת חלה

כמו כן יהיה עליהם להפריש תרומה לה' הנקראת 'חלה' מכל ראשית עיסת בצק.

מארז ניגוני חב"ד

מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!

4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

הקב"ה אוהב את הקטנים

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

רוב זמננו לעיסוקים חומריים, ואף הזמן המועט שייותר ללימוד התורה, יהיה שלא לשמה ויתפורר. מוטב להישאר במדבר, שבו ניתן ללמוד תורה כל היום, ללא כל מגע עם גשמיות העולם!

על כך ענה הקב"ה: "וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה... והם יירשוה". אמנם דור המדבר הוא דור דעה, השקוע ברוחניות בלבד, אך לארץ ייכנסו דוקא ה'טף' בדעת, בני הדור הצעיר, שיתעסקו בענינים גשמיים ויאלצו לכפות את עצמם לקיים תורה ומצוות.

בזאת חפץ ה': בעבודת ה' מתוך קשיים והתמודדויות. היא יקרה לו יותר מעבודתם הרוחנית של בני דור המדבר.

לא הרמה קובעת

נוסף על הפירוש הרוחני, יש בזה, כמובן, הפירוש הפשוט, שטף הם הילדים. ועל פי האמור לעיל מובן, שיש מעלה יתרה דוקא בלימודם של הילדים. אף שרמת לימודם נמוכה יותר, בכל זאת חביב לימודם של הילדים בעיני הקב"ה מתורתם של המבוגרים.

כך מצאנו במדרש על הפסוק "ודגלו עלי אהבה", שיש לקרוא זאת: "ודילוגו עלי אהבה" – זה התינוק שמדלג וקופץ על גבי האזכרה (שמות הקודש). כי מאחר שדילוגם בא מתוך אהבה לקב"ה ולתורתו, הרי זה מעורר את אהבת הקב"ה אליהם.

בזכות הילדים ניתנה התורה לכל עם ישראל, וההלכה קובעת: "אין מבטלין תינוקות של בית רבן אפילו לבניין בית המקדש", כי לימודם גורם נחת רוח למעלה יותר מבניית בית המקדש! לימוד התורה של הקטנים מבטל את מזימות האויבים ומעורר רחמים על כל עם ישראל.

"וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה' והביאתי אתם' וידעו את הארץ אשר מאסתם בה" (במדבר יד, לא)

העונש של הקב"ה על חטא המרגלים היה בבחינת "מידה כנגד מידה". הם הפחידו את בני ישראל עד שהללו צעקו על משה: "נשינו וטפנו יהיו לבז", והעונש היה שהם עצמם לא זכו להיכנס לארץ, ואילו "טפכם אשר אמרתם לבז יהיה... הם יירשוה" – דוקא ה'טף, הילדים, הם יירשו את הארץ.

הדגש הרב על ה'טף, הן בטענות העם והן בתשובת הקב"ה, ודאי שהוא נושא בו משמעות רחבה יותר. יש קשר מיוחד בין ה'טף לבין ירושת הארץ וביניהם לבין התפקיד שמוטל על עם ישראל בארץ ישראל.

מפורר יותר

חז"ל אומרים על תינוק שהוא "מפרר יותר ממה שאוכל". כלומר, התינוק מנצל רק חלק קטן מהמזון הניתן לו, שכן הרוב מתפורר ונופל על הארץ. על פי הגדרה זו נוכל להבין את ייחודו של ה'טף.

תינוק, במשמעות הרוחנית, רומז לאלה שהם קטנים בדעת. מזון, ברוחניות, רומז לתורה ולמצוות, שמזינות את נפש האדם. וכאן יש הענין שהתינוק מפרר יותר ממה שהוא אוכל: אצל הגדולים בדעת מושקעים רוב הכוחות בתורה ובמצוות, ואילו ה'טף' בדעת מבזבזים את כוחותיהם לדברים אחרים, וגם קיום המצוות שלהם מלא פניות צדדיות. מזונם הרוחני, התורה והמצוות, מתבזבז יותר משהוא נקלט בפנימיותם.

יתרון הקשיים

זו היתה טענת המרגלים: לשם מה להיכנס לארץ? הלא בכניסתנו שמה נהיה כמו 'טף' (בדעת); ניאלץ לבזבז את

חסידות על הפרשה שלח

השליחות להאיר את ה'חוץ' פרשת שלח

ההוראה משם פרשתנו:

"שלח" הוא מלשון שליחות. כלומר, שולחים את האדם מד' אמותיו אל מקום שחוץ ממנו, חוץ מד' אמותיו הרוחניות, כדי לעשות שם 'ארץ ישראל', כפתגמו הידוע של הרבי ה'צמח צדק': "עשה כאן (בחוץ לארץ) ארץ ישראל". הווי אומר: יש לצאת ל'מקום רחוק' מיהדות ומהתורה, ולהביא לשם נר מצוה ותורה אור.

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת שלח ה'תשמ"ו)

מעלת עבודת התחתון בכוחות עצמו ויהס כלב את העם (יג,ל)

דוקא כלב, ולא יהושע, הצליח להשתיק את כל העם, כולל את המרגלים.

טעם הדבר: כלב ניצל מעצת המרגלים על ידי תפילתו שלו, היינו בדרך "העלאה מלמטה למעלה", ואילו יהושע ניצל על ידי תפילת משה, בדרך "המשכה מלמעלה למטה". משום כך דוקא כלב פעל את ההתבטלות וההתעלות של המטה ביותר (המרגלים),

שכן דוקא על ידי 'העלאה' אפשר לחדור גם אל המטה מטה ביותר.

(ליקוטי-שיחות, כרך ח, עמ' 90)

תכלית הכוונה – זיכוך הארציות טובה הארץ מאוד מאוד. אם חפץ בנו ה' והביא אותנו אל הארץ הזאת (יד,ז-ח)

המרגלים לא רצו לעזוב את המדבר משום ששם היו משוחררים מטרדות העולם והיו יכולים להתמסר ללימוד התורה, ואילו בארץ ישראל יצטרכו לעסוק בחרישה וזריעה. גישתם היתה כגישתם של רשב"י ובנו בצאתם מהמערה בפעם הראשונה (ברכות, לה): "אפשר אדם חורש כו', וזורע כו', תורה מה תהא עליה?".

על כך ענו יהושע וכלב:

"טובה הארץ מאד מאד" – דוקא על ידי הכניסה לארץ וההתעסקות בעבודת הבירורים בקיום מצוות מעשיות, זוכים לגילוי אור נעלה, באופן של פעמיים "מאד".

"אם חפץ בנו ה'" – כך הוא חפצו ורצונו של הקב"ה, שבני ישראל ייכנסו לארץ ישראל, ויש לקיים ציווי זה בקבלת עול פשוטה, בלי שום טענה ומענה.

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת שלח תשמ"ו)

בקרו אותנו באתר
 המחודש www.tanyaor.com
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנפשו

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

YouTube f

שבת שלום!!!

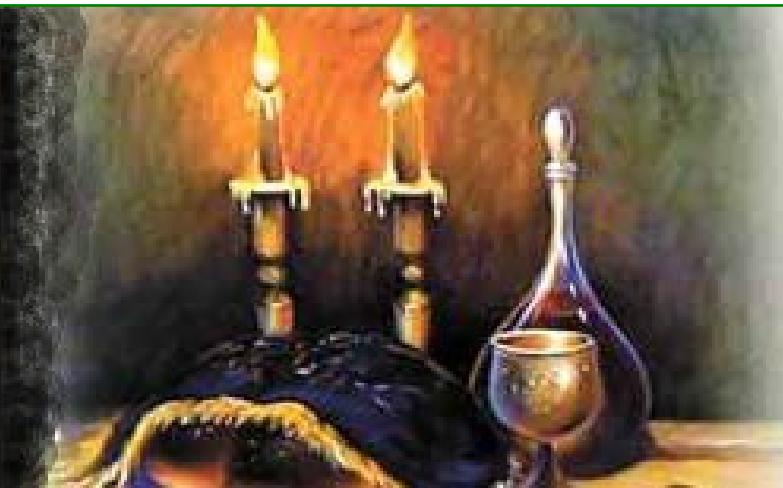
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
20:31	19:13	י-ם
20:34	19:28	ת"א
20:35	19:21	חיפה
20:32	19:29	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון

בס"ד

פנים מול פנים

סוד ההתקרבות

הרב יאיר כלב וגיטרה

זוגיות על פי התניא
ימי רביעי, 20:30

שורשים

שורשים, פיארברג 13 (פינת שינקין) תל אביב | 03-5603243
www.Shorashim.info www.facebook.com/ShorashimTLV